

Öö, mis muutis kõik

Roosike17

Oli detsembrikuu varahommik. Taevas oli ikka veel süsimust, kuid maa oli valge, maha oli tulnud esimene lumi. Ingel ärkas selle peale, et tema kass Leenu oli tulnud igahommikuselt jalutuskäigult ja tahtis nüüd soojasid kallistusi ja hellust. Ingel on 15-aastane täiesti tavaline tüdruk, kes elab täiesti tavalist elu, täiesti tavalises majas. Vähemalt nii arvab ta ise...

Tüdruk otsis kastidest riideid, mida sellise pakasega selga panna. Nad olid küll isaga juba paari nädala eest kolinud, kuid Ingel ei olnud asjade lahti pakkimiseks aega leidnud. Tegelikult ei leidnud ta isegi mõtet, et need lahti pakkida. Isa töö tõttu kolivad nad tihedamini kui mõni sokke vahetab. Ega Ingel päris täpselt teadnudki, millega isa tegeleb ning alati kui tütar midagi uuris, oleks ta nagu seinaga rääkinud, ei mingit vastust, suur ja tühi vaikus.

Uues koolis tüdrukul sõpru polnud. Õigemini ega ta ei tahtnudki, Ingel armastas üksi olla, raamatuid lugeda, oma mõtteid mõelda. Täna oli aga ütlemata imelik päev. Iga mõne sekundi tagant tõusis mõne õpilase pilk tema suunas. Mitte mahategev pilk, pigem alandlik, isegi kartlik. Terve päeva oli Ingel tundnud, et kõik teavad midagi, mida tema ei tea. Juba päris koolipäeva lõpus, kui tüdruk sammus garderoobi oma mantlit tooma, ootas teda seal Annabel, tüdruk paralleelklassist. Ingel ei sallinud teda eriti. Tal tundus kuidagi liiga ideaalne ja perfektne elu, kõik jumaldasid teda, jooksid lausa järel. Annabel küsis: „Kas sa juba kummitusi ka näinud oled?“ Ingel ei mõistnud, mida tüdruk sellega öelda tahtis ja otsustas teda lihtsalt ignoreerida.

Teel koju otsustas Ingel teha väikese peatuse pargis. Ta istus tammede vahele pingile maha ja hakkas lugema raamatut, mille eelmine nädal kooli raamatukogust oli laenutanud. Tüdruk oli oma mõtetega raamatu juures ja ta ei märganud isegi, et vahepeal oli tema kõrvale potsatanud võõras vanaproua. Ta oli tõesti vana, tüdruk mõtiskles peas, kui vana too tädi ke võiks olla. 96? 99? 101? Proua jälgis igat Ingli liigutust, igat hingetõmmet, kuni lõpuks lausus kähiseval häälel, peaaegu kuuldamatult: „Põrgutee.“ Peale öeldut tädi tõusis ja seadis sammud pargi

taga oleva metsatuka poole. Mida nüüd see tähendama pidi, mõtles Ingel. „Ilmselt on mutil pea sassis,“ ütles tüdruk iseendale.

Annabeli ja võõra tädikese öeldu jäi aga tüdrukut painama. Ta ei saanud mitte kuidagi und. Kell oli juba kolm täis tiksunud, lõpuks otsustas Ingel minna maja peale kondama. Ta lootis leida kuskilt ehk mõne põneva raamatu või muud huvitavat. Ta suundus elutoa poole, kõik selles majas oli vana, aga uhke ja ilmselt üüratult kallis. Väljas oli täiskuu, mis kumas seinale. Tüdruk istus maha iidvanale, sinepikollasele diivanile, see oli kõva ja tolmas. Ingel mõtles just püsti tõusta, kui märkas midagi kummalist, midagi, mis teda lausa ehmatas. Seinal, kuhu kumas kuu valgus, olid näha justkui ukse piirid. Tüdruk läks seda lähemalt uurima, justkui silmapilgutusega oli ukse asemel kottpime koridor. Ingel küll kahtles selle turvalisuses, kuid otsustas siiski minna. Ta jalutas ja jalutas, aga koridoril ei paistnud lõppu olevat, kuni ühel hetkel kadus tüdruku jalge alt põrand. Ta tundis ennast linnuna. See oli üks pikk kukkumine. Ta maandus millelegi pehmele, nagu sulgedest voodi. Kui ta silmad avas, nägi tüdruk enda ümber sügisest, hämarat metsa, hiiglaslikku jõge. Ingel kuulis metsast sosinaid ja karjeid. Ta oli hirmunud kuhu ta nüüd küll sattunud oli. See kõik ta ümber nägi välja nagu teine maailm, nagu maailm, mida keegi näinud pole.

Ingel otsustas häälte poole liikuda, äkki leiab ta kellega, kes teab, kuidas ta siit minema saab. Mets oli paks, kõik kohad seal nägid välja samasugused. Varsti ei teadnud tüdruk kust poolt ta oli tulnud. Ta oli juba alla andmas, kui märkas seda sama tädiket, kes oli pingil talle mingist põrguteest rääkinud. Aga kuidas see tädike küll siia sai, mingisse metsa kuhu saab tema majast. Ingel läks uurima. Ta hüüdis: „Vabandust, proua, kas te mäletate mind!“ Naine pööras pilgu Inglise poole, tema silmis oli näha pettumust. „Laps, mida sina siin teed?“ päris ta. „Mis koht see selline on,“ uuris Ingel vastu. Tädike sonis tüdrukule jälle mingisugusest põrguteest ja allilmast, kus on rahu ja vaikus. Ingel sai naise jutust nii palju aru, et praegu on nad kuskil kahe koha vahepeal, aga miks on tema siin ja kuidas ta koju saab, seda ta ei teadnud.

Naine ei olnud eriti jutukas, kui ta mõne sõna suvatses öelda, oli see, kas „põrgutee“ või „Jumal aita mind“. Kuidas ta peaks sellisega kodutee üles leidma? Nad jõudsid tagasi suurelaia jõe äärde. Tädike hüüdis lausa vihaselt: „Hüppa, hüppa! Siis saad sa rahu ja vaikuse

maale.“ Tüdruk ei usaldanud tädi. Kuid tal polnud muud võimalust, kedagi teist, kes teda aitaks tal ju polnud.

Nii ta siis hüppaski. Hüppas võõras kohas pea ees vette. Järgmisel hommikul, kui Inglise isa tööstuselt koju jõudis ei olnud tüdrukut kuskil näha. Tema toa põrandal oli vaid loik vett, isa kingitud kuldkäsi ning ta voodis magas rahulikku iluund kass Leenu. See loik ja käsi olidki viimased asjad, mis tüdrukust järele jäid. Peale seda õhtut ei ole teda käsi näinud. Alguses arvas Inglise isa, et tüdruk on kuskile kondama läinud, see oli tal kombeks. Aga üle ühe päeva ei olnud ta mitte kunagi kadunud. Nii saigi paarist päevast paar nädalat, paarist nädalast paar kuud, paarist kuust paar aastat. Nüüd on sellest loost möödunud ligi 80 aastat ning käsi ei tea tänapäevani, mis juhtus tol ööl. Inglise isa hoidis tüdruku kuldkäsi, mille leidis veeloigu kõrvalt, alles surmatunnini, viimase hingetõmbeni.